वर्जयेत् कौलिकाकारं मित्रं प्रज्ञतरो नरः ।
आत्मनः सम्मुखं नित्यं य आकर्षति लोलुपः ॥१२॥
दादाति प्रतिगृह्णाति गुह्यमाख्याति पृच्छति ।
भुङ्क्ते भोजयते चैव षड्विधं प्रीतिलक्षणं ॥१३॥

५परं वयं वनचराः । युष्मदीयं च जलान्ते गृहं । तत् कथं शक्यते तत्र गन्तुं । तस्मात् तामपि भ्रातृपत्नीमत्रानय । येन प्रणम्य तस्या आशीर्वादं गृह्णामि । स आह । मित्र अस्ति समुद्रान्तरे सुरम्ये पुलिनप्रदेशे ऽस्मद्गृहं । तन्मम पृष्ठमारूढः सुखेनाकुतभयो गच्छ । सो ऽपि तच्छ्रुत्वा सानन्दमाह । भद्र यद्येवं तर्हि त्वर्यतां । किं विलम्बतेन । एषो १०ऽहं तव पृष्ठमारूढः । तथानुष्ठिते ऽगाधे जलधौ गच्छन्तं मकरमालोक्य भयत्रस्तमना वानरः प्रोवाच । भ्रातः शनैः शनैर्गम्यतां । जलकल्लोलैः प्लाव्यते मे शरीरं । तदाकर्ण्य मकरश्चिन्तयामास । असावगाधं जलं प्राप्तो मे वशः सञ्जातः । मत्पृष्ठगतस्तिलमात्रमपि चलितुं न शक्नोति । तस्मात् कथयाम्यस्य निजाभिप्रायं येनाभीष्टदेवतास्मरणं १५करोति । आह च । भो मित्र त्वं बधाय मया समानीतो भार्यावाक्येन विश्वास्य । तत् स्मर्यतामभीष्टदेवता । सो ऽब्रवीत । भ्रातः किं मया तस्यास्तवापि चापकृतं यस्मात् भवता मे बधोपायश्चिन्तितः । मकर आह । भो तस्यास्तव हृदयस्यामृतमयफलरसास्वादनमृष्टस्य भक्षणे दोहदः सञ्जातः । तेनैतदनुष्ठितं । ततः प्रत्युत्पन्नमतिर्वानर २०आह । भद्र यद्येवं तत् किं त्वया न मम तत्रैव व्याहृतं । येन स्वहृदयं जम्बूकोटरे सदैव मया सुगुप्तीकृतं । तत् भ्रातृपत्न्या अर्पयामि । त्वयाहं शून्यहृदयो ऽत्र कस्मादानीतः । तदाकर्ण्य मकरः सानन्दमाह । भद्र यद्येवं तदर्पय मे स्वहृदयं । येन सा दुष्टपत्नी तद्भक्षयित्वानशनादुत्तिष्ठति । अहं त्वां तमेव जम्बूपादपं प्रापयामि । एवमुक्त्वा २५निवर्त्य जम्बूतरुतलं समागमत् । वानरो ऽपि जल्पितविविधोपया